

[Justitsministeren.]

Timer skal oplyses og begrundes for denne.“

Hvad er det, jeg skjuler eller søger at tilsløre? Jeg aner ikke, hvad den ærede Ordfører for Venstre hentyder til.

Med Hensyn til Telefonaflytningen har den ærede Ordfører for Venstre misforstaaet mig. Jeg sagde ikke, at jeg paa Onsdag skulde give Oplysninger for Finansudvalget, men saa vidt jeg ved, retter Finansudvalget en Forespørgsel om Telefonaflytningerne til den Minister, under hvem Telefonvæsenet sorterer, nemlig Trafikministeren, og jeg finder det ikke rimeligt her i Øjeblikket, og før jeg har konfereret med vedkommende Minister, at oplyse noget som helst paa et Omraade, som ikke sorterer under mig. Hvilken Indflydelse Justitsministeriet eller Politiet har haft paa den Stilling, som Trafikministeriet har taget til dette Spørgsmaal, vil senere blive oplyst, formodentlig for Finansudvalget.

Den Bemærkning, som den ærede Ordfører for Venstre sluttede med, at han ogsaa frygtede dette Lovforslag i den nuværende Justitsministers Hænder, skal jeg ganske skænke ham; det gør ikke noget dybere Indtryk paa mig.

Saa spurgte det ærede 13de tingvalgte Medlem, hvorfor jeg havde noget imod, at Forslaget ventede til næste Aar. Ja, jeg ved ikke, hvorfor det skulde vente til næste Aar. Det ærede Medlems Stilling har jo været saa absolut afvisende, at der ikke har været nogen som helst Grund til at forvente, at det Parti, han repræsenterer, skulde røbe nogen Art af Forstaaelse af de Problemer, det drejer sig om her; og den Presse, som dette Parti betjener sig af, har optraadt paa en saadan Maade, at man overhovedet ikke kan tænke sig Muligheden af, at der skulde kunne opnaas noget ved at lade Forslaget vente nogle Maaneder. I øvrigt er jeg heller ikke tilbøjelig dertil, da Forslaget fra min Side, som andre Forslag, var udarbejdet i rimelig Tid i Efteraaret. Det betyder dog ikke, at den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti har Ret, naar han siger, at hvad man indvender her og over for andre Lovforslag, er spildte Ord, fordi Sagen praktisk taget er afgjort. Det er underligt, at man siger det, samtidig med at man stadig væk bebrejder mig, at de Forslag, jeg fremsætter, for saa vidt det altsaa er mere vigtige Forslag, gennemgaar en Række Ændringer under Behandlingen i Rigsdagen. Jeg har intet som helst imod at forhandle, heller

ikke om dette Forslag, og jeg har altid været parat dertil — jeg sagde til Formanden for Udvalget for Straffeloven: Jeg er parat hver Dag, dog ikke senere end til Kl. 1 Nat.

Jeg kan godt indrømme den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, at et Princip kan forsynes med saa mange Undtagelser, at Undtagelserne bliver Regelen. Om det kan siges med Hensyn til dette Forslag, ja, det vil altid blive en Skønssag. Mod denne Betragtning vil jeg gerne have Lov til at anføre Politiets Hovedbetragtning i dets Begrundelse af disse Forslag. Den gaar ud paa lige det modsatte af, hvad den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti gjorde gældende. Begyndelsen af den Skrivelse, der ledsagede de Forslag, som Politiet stillede, lyder saaledes:

„I Tidens Løb har Erfaringerne i Praksis vist, at en Række Bestemmelser i Retsplejeloven, der er udsprunget af logisk Gennemførelse af Principper, dels er overflødige, og derfor kun besværlige ved deres Eksistens, dels lægger unødige Hindringer i Vejen for Løsningen af de Opgaver, der paahviler Politi og Domstole.

De Bestemmelser, der er overflødige, har i Praksis vist deres Mangel paa Realitet ved at degenerere til tomme Formler. Saa længe disse Bestemmelser Eksistens ikke lægger væsentlige Hindringer i Vejen for Opgavernes Løsning, er de for saa vidt uskadelige; men hvor de gør det, bør de fjernes eller ændres. Dette gælder saaledes“ —

og saa nævnes der nogle af Paragrafferne.

„Af Betydning er de Bestemmelser, der ud fra en Afvejning paa den ene Side af den enkelte Borgers Ukrænkelighed og paa den anden Side af Hensynet til Samfundets Interesse i Retshaandhævelsens Gennemførelse giver Regler for, under hvilke Betingelser Retsfølgningsskridt kan iværksættes.

Forholdenes Udvikling har ført med sig, at Samfundets Tarv i højere Grad end i de Tider, da den kriminelle Retsplejes Regler udformedes, maa gøre sig gældende over for det enkelte Samfundsmedlems Egen-Interesser. Dette maatte nødvendigvis give sig Udtryk i en Skærpselse af de Beføjelser, der tildeles Retshaandhævelsens Organer.“

Det er den modsatte Betragtning. Begge Betragtninger er rigtige, og den praktiske Lovgiver maa foretage Afvejelsen. Denne Afvejelse er ogsaa foretaget, efter